

ע"פ 7321/02 - חסן ابو סאלח נגד ועדת מקומית לתכנון ובניה מעלה חרמון מסעדה

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערערים פליליים

ע"פ 7321-02 אבו סאלח נ' ועדת מקומית לתכנון ובניה מעלה חרמון מסעדה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת תמר נסימ שי
מערערים חסן ابو סאלח
נגד
ועדה מקומית לתכנון ובניה מעלה חרמון מסעדה
משיבים

פסק דין

בפני עורך על פסק דיןנו של בית משפט השלום בקצרין (כב' השופטת ר. איינברג), בתיק ת"ב 3304-08-11 מיום 17/10. העורך מכוון בעיקרו כנגד החלטה מיום 7/6/16, אשר דחתה את בקשה המערער לאפשר לו לחזור בו מהודאותו, וכפועל יצא כנגד הכרעת הדין המרשעה. עוד מכוון העורך כנגד גזר הדין.

רקע

1. ביום 11/8/2011 הוגש כנגד המערער כתוב אישום לבית המשפט קמא (שבהמישר תוקן פגמים), אשר על פי עובדותיו (של כתב האישום המתוקן) - בחודש יולי 2010 או בסמוך לכך - במרקען שהumarur הינו בעליים או מי שהוחזק כבעליים, והמשתמש בפועל, מבצע העבודות והשימוש,ומי שהיה עליו להשיג היתר בנייה, בוצעו עבודות של בניית מבנה מבנה קשיה על משטח כורכר בשטח של 252 מ"ר, ללא היתר. בהמשך הוסיף לבנייה סככה בשטח של כ- 200 מ"ר ומבנה בלוקים בשטח של 30 מ"ר. עוד ייחס לumarur, כי החל מיום 2.2.11 הוא עושה שימוש במבנים כבית ארזה. בגין אלה הואשם המערער ביצוע עבודות בנייה ושימוש הטענות היתר ללא היתר- עבירה לפי סע' 404(א) לחוק התכנון והבנייה, תשכ"ה-1965 (ולהלא: "חוק התכנון והבנייה").

2. בנוסף, המערער הואשם בהפרת צוים שיפוטיים. ביום 11/3/6, בתיק ב"ש 39042-03-11 ניתן כנגדו צו הפסקה שיפוטי וצו למניעת פעולות לפי סעיפים 239 ו- 246 לחוק התכנון והבנייה, לפיהם צווה להפסיק לאלתר את עבודות הבניה והשימוש במרקען. הצו הומצא לumarur ביום 8/5/11, כאשר בעת מסירת הצו היה המבנה בשטח של כ- 490 מ"ר. ואולם, בתאריך 29/5/11, הפר המערער את הצוים, והמשיך את העבודות עד להגעת המבנה לשטח של כ- 625 מ"ר. החל ממועד זה ואילך, בנוסף, השתמש המערער

במקרה עין שימוש חורג.

בין האמור ייחסו למערער עבירות של ביצוע עבודות בניה ושימוש הטענות היתר ללא יותר - עבירה לפי סע' 404 לחוק התכנון והבנייה, הפרת צו שיפוטי - עבירה לפי סע' 240 לחוק התכנון והבנייה, והפרת צו למניעת פעולות - עבירה לפי סע' 249 לחוק.

3. בנוסף, ובהמשך לאמר לעיל, ביום 18.3.13 או בסמוך לכך, בוצעו במקרה עבירות בניה נוספות - הגדלת שטח המבנה על ידי בניית סככה נוספת בשטח של כ- 225 מ"ר נוספים, כך שטח המבנה הוגדל לכ- 750 מ"ר. אף בגין אלה הואשם בעבירות של ביצוע עבודות בניה ושימוש הטענות היתר ללא יותר, הפרת צו שיפוטי, והפרת צו למניעת פעולות.

4. הדיונים בעניינו של המערער נדחו מספר פעמים, כאשר ביום 22/5/14, אף שהמערער לא התקציב לשפטו, כפר הסניגור בשם. בית המשפט קמא לא ראה בכפירה מענה מפורט לכתב האישום, והוא על התקציבות המערער לדין הנדחה. אף אל הדיון הנדחה, ביום 29/5/14, לא התקציב המערער, אולם בא כוחו מסר מפיו מענה מפורט לכתב האישום ביחס לכל אחד ואחד מהאישומים שייחסו לו, והתיק נקבע לשמייעת ראיות.

5. ביום 12.11.15, ולאחר דוחיות מטעמים כאלה ואחרים (בין היתר מטעמים שנמצאו לא מוצדקים על ידי בית המשפט קמא, שאף חיב את המערער בהוצאות משפט), במעמד הדיון (שאף אליו לא התקציב המערער), הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסכם דווני, לפיו המערער יחזיר בו מכפירתו, וווגש כתב אישום מתוקן (בשנית) בו יועמד השטח הכללי של המתוקם על 750 מ"ר, וזאת לאחר הריסה של חלק שטחו 100 מ"ר. סוכם, כי המערער יודה בעבודות כתב האישום המתוקן והدين ידחה לצורך הティיעונים לעונש.

מפני כן המערער נרשם כי מהות התקwon הוסבירה למערער, וכי בא כוחו מוסמן להודות בשם. בית המשפט קמא קיבל את הדברים והרשיע את המערער בעבירות שייחסו לו.

6. ביום 14.1.16 התקציב המערער לדין, וביקש ארוכה נוספת להגעה להסדר עם המשיבה, לאחר הריסת המבנים. כפי שצין בא כוחו ומפיו של המערער עצמו נרשם, כי הוא מתכוון להרים את הבניה, אך הדבר תלוי במצג האויר. לביקשת המערער הדיון אכן נדחה.

7. לדין הנדחה שהתקיים ביום 5.4.16 התקציב המערער כאשר הוא מוצג על ידי בא כוחו הנוכחי, וביקש לחזור בו מהודאות בכתב האישום המתוקן. את בקשותיו נימק בכך שההסדר שהושג שלא על דעתו ולא בנסיבות, לאחר שכך פעמים רבות כתוב האישום. בא כוחו של המערער ציין כי לא הזог אישור שפיטה בהיעדר בפני בית המשפט. המערער לא התיר לבא כוחו הקודם להודות בשם, ובהיעדרו לא ניתן היה להתרשם מכנות הוודאות. יתרה מכך, המערער טוען לחפות מלאה. לשיטתו, מחומר החקירה עולה כי אין קשר בין הריאות לבן האשמה המייחסת לו.

8. בתגובה שהגיע בא כוחו הקודם של המערער, בהתאם להחלטת בית המשפט קמא מאותו מועד, הבהיר עורך הדיון כי עובר למועד הדיון קיום פגישות רבות עם המערער ועם ב"כ המשיבה, הכל בניסיון להגיא

לעומדה מוסכמת שתקל על המערער ותביא לסיום המחלוקת. בפגישה שקיים עם ב"כ המשיבה עובר לדין, סוכמו פרטיו התקון בכתב האישום. מדובר היה בסיכון שנעשה עם המערער יום קודם לכן, וכל הטענות התייחסו לשטח המבנה נשוא כתוב האישום והתבטסו על מנת מדידה שהביא לו המערער לפגישה ביניהם. עורך הדין פעל מול התובעת בהתאם למפה. לאחר הפגישה עם ב"כ המשיבה נפגש שוב עם המערער, הבahir לו את תוכן הסיכון, תוך הבקרה כל פרט ופרט, לרבות כי ככל שתאה הסכמה מצדו איזי לਮחרת בישיבה הוא יודה בכתב האישום המתוקן. המערער הבין, הסכים והוא מודע לכל פרטיו בכתב האישום המתוקן. עוד מצין בא כוחו הקודם, כי בתום הפגישה ציין בפניו המערער כי לא יוכל להגיע לדין, וביקש כי בא כוחו יודה בשמו בכתב האישום המתוקן.

. 9. לאחר קבלת התגובה, דחה בית המשפט קמא בהחלטה את בקשה המערער לחזור בו מהודאותו, ולאחר שמיעת הטיעונים לעונש גזר את דיןו.

ההחלטה בית המשפט קמא

10. בהחלטתו לדחות את בקשה המערער לחזור בו מהודאותו נדרש בית המשפט להוראת סע' 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (ולहלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), הקובעת כי ניתן להתריד לנאשם לחזור בו מהודאותו, וזאת ברשות בית המשפט ומינימוקים מיוחדים שירשמו, שימושיתם הינה כי מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שאינו מבין את משמעותו הودאותו.

11. בית המשפט קמא הצבע על כן, שלאחר הישיבה בה הודה בא כוחו הקודם של המערער בעבודות כתב האישום המתוקן בשם המערער, התיציב המערער בעצמו לדין הנדחה ולא העלה כל טענה לעניין ההודאה, אף ביקש לדחות את הדיון פעמיinus, תוך הבירה כי בכוונתו להרום את הבניה. למעשה, במשך 4 חודשים מעת מסירת ההודאה לא העלה המערער כל טענה ביחס להודאה.

12. עוד הפנה בית המשפט קמא לכך שהתקיונים בכתב האישום המתוקן מתיחסים לשטחי הבניה, נושא שעליון התנהלה המחלוקת בין הצדדים, ועיקר כפירת המערער (פרוטוקול מיום 229.5.14) הייתה בנוגע לאלה. לפיכך, ראה בית המשפט קמא לקבל את דבריו בא כוחו הקודם של המערער, לפיים משחסימה המאשרה לתקן את השטחים בכתב האישום הסכימים המערער להודאות בו.

13. ביחס לתמייתו של ב"כ המערער בוגע ל渴בלת ההודאה שנמסרה באמצעות בא כוחו של המערער למרות כפירתו הקודמת, הפנה בית המשפט קמא לרע"פ 2473/98 **חלבי נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (2)** ולහלן: "ענין חלביה") וקבע כי אין מניעה, מקום בו יפה נאשם את כוחו של עורך הדין להתייצב במשפט ולהופיע בשם, כי הודאותו תבוא מפי בא כוחו.

14. בית המשפט קמא מצא כי המערער הסכים להודאות בכתב האישום המתוקן מרצונו החופשי, לאחר שהבין את האמור בו ואת התקיונים שנעושו בו.

15. בגזר דין קבע בית המשפט קמא את מתחם הענישה ההולם לקנס הנע בין 100,000 ₪ ל - 250,000 ₪,

בנוסף למאסר מוותנה, לחתימה על התchia'בות כספית, צו הריסה וצו איסור שימוש. בהתאם העונש המתאים למערער בתוך המתחם שקבע, ציין בית המשפט כמו את היקפה העצום של הבניה (750 מ"ר ללא יתר), הייתה בניה קשיחה, לצרכים מסחריים ותוך הפרת צוים שיפוטיים, אף לאחר שהוגש נגד המערער כתוב האישום בהליך זה. מאידך גיסא, הביא בחשבון כי המערער הינו בעל משפחה גדולה, אבל לשישה ילדים הנושא בעול פרנסתם, והוא נתון בחובות.

16. לאור האמור קבע בית המשפט כמו, כי העונש הרואוי למערער ממוקם בחלוקת הבינוי - גובה של המתחם שקבע. על המערער נגזרו מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, והתנאי הינו כי במשך 3 שנים לא יעבור עיראה לפי פרק י' לחוק התכנון והבנייה וירושע בגינה, קנס כספי בסך של 200,000 ל"ש שישולם ב- 100 תשלוםמים, כפל אגרה בסך של 48,900 ל"ש שישולם ב- 20 תשלוםמים, חתימה על התchia'בות כספית בסך של 50,000 ל"ש להימנע בתוך 3 שנים מלעbor על עיראה לפי פרק י' לחוק. הפעלת התchia'בות שנחמתה על ידי המערער בתיק ת"ב 35355-09-10 ע"ס 20,000 ל"ש שישולם בתשלומים או 30 ימי מאסר תחתם. כן חייב את המערער בהריסת המבנה בתוך 12 חודשים ובאישור שימוש בו בתוך 12 חודשים, אלא אם יהיה לבניה היתר כדין.

טענות המערער

17. ליבת הערעור נעוצה בדוחית בקשה המערער מבית המשפט קמא לחזור בו מהודאותו. המערער מצין, כי לא נכון בדיון בו הודה עורך הדין שייצגו לעת ההיא בשמו, בעבודות כתוב האישום המתוקן. הודאותו וההסדר שביסודה נעשו בנגדו לאמור בהנחות פרקליט המדינה, לפיהן הסדר שהפרקליטותצד לו חייב להיערכ בכתב ולהיחתום על ידי הנאשם ובאו כוחו. כמו כן, אין להגיש הסדר טיעון עם המערער בטרם הוסבר לנאים תוכנו. דבר קבלת ההסדר ירשם בכתב בהתאם או בפרוטוקול בבית המשפט. הויל ואמור לא בוצע, יש להורות על ביטול פסק הדין.

18. לגופו של עניין, המערער טוען כי לא ידע על ההסדר שערך בא כוחו. בנסיבות אלה, הרי שזכותו הבסיסית של המערער ליום בבית המשפט נפגעה.

19. בא כוחו הקודם של המערער לא הציג כל אסמכתא המאשר כי המערער הסמיכו להודות בשמו וליצגו בהיעדרו. המערער אף מפנה לפרטוקולים, מהם עולה כי הדיון לא התאפשר כאשר המערער לא נכון.

20. אשר בדיון במהלך ציין המערער כי בכוונתו להרים את הבניה, טוען בא כוחו כי דברים אלה צריכים להיבחן בהקשרם. המערער אינו בקיא בהוראות החוק והפסיקה, ואני יודיע متى יש להעלות טענות בדבר הודאותו. לדבריו, היה נכון במצב דברים נתן ולא היה מודע לאפשרויות המשפטיות שבפניו. כמו כן, המערער היה נתן במצב של מעורבות רגשית ולא ידע כביכול במה הודה.

21. הלאה היא, כי מועד העלה הבקשה לחזירה מהודאה היא קרייטית להחלטה אם לא אפשר לנאים לחזור בו מהודאותו, אם לאו. במקרה דנן, החזירה מהודאה התקבשה טרם גזר הדין ולכך יש ליתן משקל.

22. לעניין גזר הדין חזר המערער על טיעונו בשינויים המחייבים.

23. בדין שהתקיים בפניו הוסיף, כי בדיונים שהתקיימו בבית המשפט כמו בעדר המערער בראשית ההליך, עת המערער כפר באמצעות בא כוחו, צינה המשיבה כי אין לקבל שהמערער אינו נכון בדיון. לטעמו, הנוגג הוא שכאשר מקרים דיוון לא בנסיבות המערער יש להציג אישור שפיטה בהיעדר, אישור זה לא הוכח.

24. המערער חזר וטען, כי לא הוסבירה לו מהות התקwon שבכתב האישום, וכותב האישום המתוקן לא הוכרא לו. אמנם, בא כוחו הקודם טען אחרת, ואולם כאשר מדובר בגרסה נגד גרסה, הספק מחייב לפעול לטובת המערער.

25. לא ניתן לקבל שרק על סמך דבריו הקצרים של המערער לפרטוקול ביום 14.1.16 הוא ירושע, כאשר בהליך נפלו פגמים כה משמעותיים וכאשר מיד בדיון שלאחר מכן, לאחר שבא כוחו הנוכחי קיבל את חומר החקירה, הוא ביקש לחזור בו מההודהה. לטעמו של ב"כ המערער, מדובר בתיק שפניו לזכוי מלא.

26. ב"כ המערער מפנה לרע"פ 1255/16 **חביר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (מיום 16.6.2016) (ולהלאן: **עניין חביר**) שם, בנסיבות קלות יותר הותר לנאשם לחזור בו מההודהתו, אף שנכח בדיון. קל וחומר לעניין שלפנינו.

טענות המשיבה

27. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט كما, ולשיטתה עסקין בערעור סרק. המשיבה הפנתה לפרטוקולים, בהםלם כפר המערער לכואורה בכתב האישום, והצביעה על כך שעסקין למשעה בהודאות חלקיות. כך למשל, הוא הודה שהוא בעל המקרא עין והודה שבנה, אך טען כי לא בנה בניה קשהה. המחלוקת הייתה לעניין השטח, והדברים מקבלים ביטוי בתשובת עורך הדיון הקודם כפי שהועלתה על הכתב. סופו של דבר, כתב האישום תוקן באופן משמעותי ומיטיב עם המערער.

28. בדיון ביום 14.1.16 נכח המערער, והוסיף כי בכונתו להרים את הבניה טרם הטיעון לעונש. לא ב כדי לא טען דבר כלשהו ביחס להודאותה שהושמעה בדיון קודם לכן. שום טענת חופות לא עלתה בישיבה זו, או טענה שצריכה להוביל לזכוי. להיפך, המערער מוסיף ואומר אחורי סנגורי שהרים את הבניה, וכי הדבר תלוי במזג האוויר.

29. בישיבה במסגרת הודה המערער באמצעות בא כוחו, לא הוצג הסדר טיעון אלא הסכם דיוני, ולכן הנחיות הפרקליט המדינה אין חולות בעניין.

30. למעשה, חרף הניסיון לטעון אחרת, טענות המערער הינן לכשל ביצוג, ולפיכך היה על המערער לצרף את הסניגור הקודם לערעור.

31. המשיבה מפנה לטענותיו המפורטות של בא כוחו הקודם של המערער ביחס להודאה, ולפסיקה אליה מפנה בית המשפט כמו (**עניין חליבי**), שעניינה במקרה זהה למקרה שלפנינו.

32. לא מתקיים במקרה זה צל צלו של חשש לעיוות דין. הייתה הودאה חילונית כבר בראשית הדין, ולאחר מכן הודהה מלאה בכתב אישום מתוקן ביחס לעובדות נוספות.

דין והכרעה

33. לאחר שמייעת הצדדים בוחנת טענותיהם ועוזן בתיק בית המשפט קמא, באתי לידי מסקנה כי דין העreauר להידחות. להלן אנוןך.

34. כאמור, ליבת המחלוקת עניינה בהחלטת בית המשפט קמא שלא לאפשר למעערר לחזור בו מהודאותו, כפי שהושמעה מפיו של בא כוחו בדין מיום 12.11.15.

35. כמובן, הדיון מתיירחזהה של נאשם מהודאה שהשמייע, אך זאת ברשות בית המשפט בלבד ומונימוקרים מיוחדים שיישרמו (סע' 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי). כפי שהציג בית המשפט קמא נוכנה, רשות זו תינתן אך במקרים מיוחדים, כאשר קיים חשש שנגרכם לנאשם עיוות דין, שעה שההוודהה לא באאה מרוץ חופשי ומתווך הבנה.

כך סוכמו הדברים בראע"פ 445/16 יובל ז肯 נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (מיום 20.1.2016): "הבחן המהותי לפיו תיחתר הסוגיה הוא " מבחן המנייע", קרי, מהי הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאותו - האם מדובר ברצון כן ואמיינתי להוכיח את חפותו, או שהוא מדובר בפעולה טקטית אשר נועדה להשיג רוח דינוי משפטי".

אכן, לסוגיות עיתוי החזרה מהודאה נודעת ממשמעות, שכן ככל שזו מתרחשת בשלב מוקדם יותר של ההליך, פחות או יותר חשש מפני מהלך טקטי שמיועד לגרוף תועלת משפטית. אולם, סופו של דבר שמדובר בבחן עצם לצורך בוחנת המנייע לחזרה מהודאה, ואין די במועד השמעת הבקשה כדי להביא לקבלתה (שם).

36. בעניין שלפני, טענת המעערר הינה כי חרף דברי בא כוחו, הרי שלא הוודה בכתב האישום המתוקן, עליו לא ידע כלל. כתב האישום לא הוקרא לו ולא הסביר לו, והוא לא נתן רשות לבא כוחו להודות בשמו. כאמור, שוכנעתי כי בדיון דחה בית המשפט קמא את הטענה וכל טעמי מקובלים עלי.

37. לא בכדי הארכתי בפירוט השתלשלות העניינים ברקע הדברים, שכן בהשתלשלות זו מצא בית המשפט קמא, ובצדק, עיגן להיעדר עיוות דין כלשהו כלפי המעערר, והפגת כל חשש שמדובר ברצון כן ואמיינתי להוכיח את חפותו. ראשית ועיקר, אף שהמעערר לא נכח בישיבה מיום 12.11.15, במהלך הודהה בא כוחו בשמו בעובדות כתב האישום המתוקן, הרי שנכח בישיבה שנערכה לאחר מכן, ביום 14.1.16. באותו מועד מצין בא כוחו, במעטדו, כי המעערר ביקש לדוחות את הדיון בטיעונים לעונש לצורך ניסיון הגיעו להסדר עם המאשימה. לא זו בלבד שהמעערר אינו חולק על דבריו, אלא ממשו הוא מוסיף כי בדעתו לבצע את הריסת הבניה, והדבר תלוי במזג האוור.

אמירה זו מפיו של המעערר מתיישבת עם הודהתו בכתב האישום המתוקן, ואף עם בקשתו לדוחות את הדיון לצורך ניסיון הגיעו להסדר עם המאשימה לאחר ההריסה. מאלו מובן, כי טיעון לעונש לאחר שביצע את

ההרישה בעצמו תשמש בבחינת נסיבה מוקלה בגזרת הדין.

38. טענת המערער, שככט לא ידע באותו מועד שהינו רשאי להעלות טענות בנוגע להודאותו, אינה מתישבת עם הדברים המפורשים שאמר או שאמר בא כוחו במעמדו, ואף עתה הוא בוחר שלא לצקת לתוכם תוכן ממשי, להבהיר מה עמד בסיסו איתה הצהרה כי בדעתו להרים את הבניה. מילא אין הוא מנשה ליישבם עם טענותו, לפיה בידו לקבל זיכוי ההליך זה. למעשה אמרה סתמית זו, לא נסה אף ליישבם עם כפירתו המפורטת בראשית ההליך (אף היא מפי בא כוחו בהיעדרו), הממקדת יחסית בהיקף הבניה וב貌פה (לא בניה קשייה) ולא בנוגע לעצם הבניה.

39. מצדך צין בית המשפט קמא, כי תיקון כתוב האישום בגין לשטחים מתישב עם אופן התנהלות ההליך, אשר שיקפה כי המחלוקת הייתה רק בנוגע להיקף הבניה, ולפיכך קיבל את דבריו בא כוחו הקודם של המערער כסבירים ביותר, לפיהם משהסכמה המأشימה לתקן את השטחים בכתב האישום, הודה המערער בעובדותו.

40. מקובלים עלי אף טעמי של בית המשפט קמא בנוגע לאפשרות של בא כוחו של המערער לכפרו בשםמו כמו גם להודות בשםמו, כאשר הורשה לכך (וראה לעניין זה תגובתו המפורטת והברורה של בא כוחו הקודם). בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לעניין חלבוי, שם קבע בית המשפט העליון כי קבלת טענת הנאשם כי רק לו עצמו שומרה הזכות לבקש שהמשפט יתנהל שלא בפניו, שפירושה למעשה כי בית המשפט לעולם לא יכול לסמן על דבריו של עורך הדין המופיע וטעון בשםמו של הנאשם, היא תוצאה אבסורדית שהדעת אינה סובלת.

41. פסק הדין אליו מפנה המערער (**ענין חביש**) אין בו כדי לסייע לו. באותו עניין (ואף שם לא ללא התלבטות) קיבל בית המשפט את ערעורו של הנאשם והתר לוחזר מהודאותו. זאת, לאחר ש玆פרוטוקול הדיון עלה כי הסניגור הודה בשם הנאשם, אך הנאשם עצמו לא נשאל על ידי בית המשפט לעמדתו, והסדר הטיעון הוצג לאחר שכבר הורשע. בית המשפט קבע באותו עניין, כי על המדינה היה להציג את הסדר הטיעון לפני ההודיה והטייעונים לעונש במילויו כשהמדובר במאסר בפועל (ועל הנאשם שם נגזרו 8 חודשים מאסר בפועל). הערכאה הדונית אמונה אינה כובלה להנחיות פרקליט המדינה אך היה על בית המשפט לוודא כי המודה לפיה הסדר הטיעון מודע להודיה ולמשמעותה, ולהודיעו בהקשר להסדר הטיעון כי בית המשפט אינו כובל בהסדר. בעניין שלפני, כפי שעולה מptrוטוקול הדיון הרלוונטי, הרי שב"כ המערער הודה בשםמו והוא צד להציג ההסדר בפני בית המשפט. בנסיבות המתוארות, מקום בו הסכמת הצדדים לא כללה גם הסכמה לעוניין העונש הרי שלא מצאתי כי נפל פגם בהליך. יתרה מכך, מילא לפחות יש להוסיף את העובדה ולפיה המערער עצמו כאמור התייצב לישיבה שלאחר מכן (לאחר ההודאה וטרם הטיעון לעונש) לא אמר דבר באשר להודאה באמצעות בא כוחו והתייחס לגופם של דברים שעה שהודיע כי בדעתו להרים את הבניה.

42. גם לעניין העונש שנקבע לא מצאתי כל עילה להתערב בגזר דיןו של בית המשפט קמא. המערער לא הוסיף כל טיעון בהקשר זה על אלה שהושמעו בבית המשפט קמא, ולמעשה מיקד ערעורו בסוגיית החזורה מהודאה. כידוע, הלכה היא שעל דרך הכלל ערכאת העורvor לא תתערב במידת העונש שפסקה הערכאה הדונית, אלא אם זו נכשלה בטיעות או חריגה באופן קיצוני ממידת העונש המוטל בנסיבות דומות (ראה למשל רע"פ 3401/11 **מוחמד שלاعتה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנובו] [מיום 10.1.2012]). בעניין שלפני, עסקינו בבניה רחבת היקף (750 מ"ר), שחלק לא מבוטל ממנו מבוצע חרף קיומו של צו שיפוטי

תלי ועומד כנגד המערער, יותרה מכך, חרף קיומו של כתב אישום זה (בגיגלו הראשון) כנגד המערער, אשר בעזהות מצח מוסף ובונה.

43. עבירות בתחום התכנון והבניה הוכרו זה מכבר על ידי בתי המשפט כ"מכת מדינה". משנה חומרה יש ליחס לעבירות של הפרת צוים שיפוטיים בתחום התכנון והבניה, ובמקרים המתאים אף ראוי להטיל בגיןם עונשי מאסר בפועל של ממש (ראה רע"פ 11920/04 נאיף נ' מדינת ישראל (פורסם בبنוב מיום 26.03.2007)). בנסיבות העניין, בית המשפט קמא לא גזר על המערער מאסר בפועל, ואף הביא בחשבון שיקולו את מצבו הכלכלי ואת היותו מפרטן יחיד ובועל משפחחה ברוחת ילדים. תוך התחשבות במערער חילק בית המשפט קמא את הקנס לשיעורים רבים, כדי לאפשר לו לשולם כדרכו. גם יתר רכיבי גזר הדין, בהם המאסר המותנה, הפעלת ההתחייבות מהליך קודם, תשלום כפל אגרה, חתימה על התחייבות נוספת וצווי הריסה ואייסור שימוש, הינם ראויים ומידתיים, ואין כל מקום להתערב בהם.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה על כל חלקיו.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.